

O tej razgledni točki se pripoveduje zanimiva bajka.

V francoskih časih so hoteli Pičan zavzeti Francozi. Prišli so od juga in postavili topove na médiški grič. Začelo se je obstreljevanje Pična. Pičanci so hrabro odgovarjali in vračali milo za drago. Krogla za kroglo je leteč preko drage padala na francoske glave in dobro zadevala. Začudenje je pa nastalo med Francozi, zakaj sovražni topovi ne bliskajo in ne grme: kaj takega se še ni nikdar čulo: »Mar imajo sovražniki »molčiči« smodnik, takega, ki se razleti kar po tihem?« so se vpraševali osupli vojaki. Poveljniku je pa prišel drugačen sum. Ukaže topničarjem, da morajo vsako kroglo zaznamovati, da se bo poznalo, čigava je. Ko so potem streljali in pobirali nasprotne krogle, so našli na njih svoje lastne znake, katere so malo prej zarisali.

Pičance je tako varoval zaščitnik cerkve in bivše škofije, sv. Nicefor. Francozi so streljali prav na cerkev, ki stoji tik nad robom pečine. Zvonika takrat cerkev še ni imela.

Francoze je strah pregnal. Pobrali so se in so za naprej sklenili, da ne bodo nikdar več obstreljevali kraja, — ki je obrasel z bršljinom.

Junaštvo na Korálnih čereh.

Dobijo se ljudje, ki mislijo, da zamorci niso zmožni požrtvovalnih dejanj. Sami se prepričajte! Med Bahamskimi otoki se eden imenuje Eleverta. Pred nedavnim je proti temu otoku odrinila jadrnica »Patrik«. Vseh potnikov s posadko vred je bilo 25. Devet ur so že srečno jadrili, ko ob eni ponoči naenkrat zadenejo ob skrito koralno čer in se ladja začne potapljati. Edino dingo ali rešilni čolnič so valovi dvignili in odnesli. Šest mož je bilo tako srečnih, da so priplavali do nje in splezali vanjo in morski tok jih je nesel zopet proti luki nazaj, kajti vésel ni bilo, da bi rešenci sami določali dingi smer.

Med posadko »Patrika« je bil tudi zamorec Minis. Bil je izvrsten plavač, pa še boljši kristjan. V sv. pismu nikjer ni bral: Vsak skrbi zase. Zato se ni brigal za dingo, pač pa za ponesrečence. Jadrnica je nasedla tako plitvo, da je glavni jambor molel za meter iz vode. Tega so se torej oklenili vsi, ki so še ostali pri življenju, namreč 12 žena, 3 otroci in še en možak. Minis je ostal pri njih in jim pomagal. Čeprav je v teh vodah polno požrešnih morskih volkov, se je Minis navzlic vsej nevarnosti potopil in pri vzhodu jambora odpel povprečni tram, ki nanj privezujejo jadra, pa ga spravil na površje, da je tako les držal ljudi nad vodo. Nato se je potopil še večkrat in nanosil z ladje toliko vrvi, da je tram privezal za jambor ter naredil vsakemu ponesrečencu stremen za nogo in oporo za hrbet. Samo izvrsten plavač in potapljač je mogel storiti kaj takega in samo mož plemenitega srca je hotel tolikokrat tvegati življenje za svoje brate.

Zdaj so čakali, da jih pride kdo rešit. Napočila je zora, ladje pa odkoder nobene. Žene in otroci so omagovali drug za drugim, umirali in izginjali v globino. Ob sončnem zahodu sta bila živa samo še oba možaka. Ponoči je umrl Minisu še edini tovariš. Naslednje jutro so tudi Minisu pohajale zadnje sile. Vendar pa se je še vedno krčevito oklepal lesovja in vneto molil. Ob osmih pa se prikaže ribiška ladja in ga vzame na krov. Celih 31 ur je visel med življenjem in smrtjo, pa učakal je rešitev, ki mu je bila plačilo za njegovo plemenito požrtvovalnost.